

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/32/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5622010337
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5622010337.4

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudkýň JUDr. Evy Kyselovej a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 27. mája 2025 prejednal odvolanie podané obžalovaným A. B. C. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/76/2022 z 23.10.2024 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. B. C. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný A. B. C. uznaný za vinného zo spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že:

dňa 7.10.2021 v čase asi o 9.39 hod. na vyhradenom parkovisku medzi OC D. na E. C. X v F. C. a G. záhradou, poškodil tam zaparkované osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Tiguan, 2.0 TDÍ, ev. č. F., VIN: H., farby strieborná metalíza svetlá, a to takým spôsobom, že nezisteným predmetom na ľavom prednom blatníku vytvoril ryhu o dĺžke 48 cm, na ľavých predných dverách vytvoril ryhu o dĺžke 108 cm, na ľavých zadných dverách vytvoril ryhu o dĺžke 108 cm, na zadnom ľavom blatníku vytvoril ryhu o dĺžke 45 cm, na pravých predných dverách vytvoril ryhu o dĺžke 85 cm, na pravých zadných dverách o dĺžke 100 cm a 5 cm a na pravom zadnom blatníku vytvoril ryhu o dĺžke 38 cm, čím uvedeným konaním spôsobil poškodenému A. C. D., nar. XX.X.XXXX, bytom F. C., I. XXXX/XX, podnikajúcim pod obchodným menom A. C. D., so sídlom podnikania F. C., I. XX, IČO: XX XXX XXX, škodu poškodením vo výške najmenej 2 200,- eur.

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., v znení účinnom do 5.8.2024, na peňažný trest vo výmere 600,- eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd ustanovil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenému A. C. D. - D., s miestom podnikania I. XX, F. C., IČO: XX XXX XXX bytom E. J. XX/XX, F. C., vo výške 2 200,- eur.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný A. B. C. proti všetkým jeho výrokom, ako aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo. Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že trvá na všetkých svojich doterajších ústnych a písomných vyjadreniach. Napadnutý rozsudok je podľa jeho názoru nezákonný a postup, ktorý rozhodnutiu predchádzal, je v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku a ustálenou súdnou praxou na území SR. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia, rozsudkom zo dňa 12.4.2023, ako aj zo dňa 19.1.2024 bol spod obžaloby oslobodený. Z odôvodnenia rozhodnutia na str. 7 v druhom odseku vyplýva, že: „Po zrušení a vrátení

veci pre rozhodovanie o podanej obžalobe súd rešpektoval právny názor vyjadrený odvolacím súdom v zrušujúcom rozhodnutí, ktorým je v ďalšom konaní viazaný.“ Obžalovaný sa opakovane vyjadroval v tom smere, že tak obžaloba, ako aj poškodený boli pred vyhlásením rozsudku 12.4.2023 nečinní a nenavrhli také dôkazy, ktoré by ho usvedčovali zo spáchania skutku, ktoré sa mu kladú za vinu. Odôvodnenie rozhodnutia je v celom rozsahu založené na citáciách odvolacieho súdu a právnych názoroch prezentovaných odvolacím súdom, ktorého postup opakovane napádal ako nezákonný, vedený snahou vykonávať pojednávania dovtedy, kým nebude na súde prvého stupňa (a to i napriek nečinnosti prokurátora a poškodeného, resp. jeho zástupcu) rozhodnuté v jeho neprospech. Uviedol, že i napriek aktivite poškodeného po rozhodnutí vo veci samej 12.4.2023 sa dôkazná situácia žiadnym spôsobom neposilnila. Záver, že „pozornosti krajského súdu neuniklo, že vyššie uvedená osoba prešla...“ je vyslovene laický názor, ktorý nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Vo vzťahu k obrazovému záznamu, na ktorý poukazoval odvolací súd, uvádza, že poškodený zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom na hlavnom pojednávaní dňa 15.8.2024 bol nečinný a neuviedol žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Ako vyplýva z podania poškodeného zo dňa 31.8.2022 a zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 15.8.2023, poškodený nenavrhoval žiaden ďalší dôkaz. Prokurátor rovnako nemal žiadne ďalšie návrhy. Z podania poškodeného zo dňa 31.8.2023 jednoznačne vyplýva, že poškodený zabezpečil dôkaz z dôvodu „nespokojnosti“ s výsledkom prvostupňového konania a zabezpečil dôkaz po rozhodnutí na súde prvého stupňa. V tejto súvislosti zdôraznil, že po výzve prvostupňového súdu počas hlavného pojednávania (ešte pred vyhlásením predchádzajúceho meritórneho rozhodnutia) na podanie návrhov na doplnenie dokazovania podľa § 272 ods. 2 Tr. por., prokurátor ani poškodený nemali žiadny návrh na doplnenie dokazovania. Prvostupňový súd postupom podľa § 274 ods. 1 Tr. por. vyhlásil uznesením zo dňa 15.8.2018 priamo na hlavnom pojednávaní dokazovanie za skončené. Je teda nesporné, že ohľadom ďalších návrhov na doplnenie dokazovania boli konajúci prokuratúr a poškodený nečinní. Prokurátor vrátane poškodeného má povinnosť uniesť dôkazné bremeno a i podľa názoru prvostupňového súdu dôkazné bremeno v konaní pred súdom prvého stupňa neuniesli. Opätovne zdôraznil, že prokurátor vykonával dozor v prípravnom konaní, mal možnosť vrátiť vec vyšetrovateľovi na doplnenie vyšetrovania (§ 230 ods. 2 písm. d/ Tr. por.), mal možnosť navrhnúť dôkazy za účelom preukázania tvrdení uvedených v obžalobe. Ani v rámci súdneho konania neurobil ani prokurátor, ani poškodený žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, resp. súd (pre absenciu takého návrhu) nezamietol akékoľvek dôkazy vykonať. V tomto smere poukázal na to, že jednou zo zásad kontradiktórneho konania je zásada rovnosti strán, z ktorej vyplýva, že tak prokurátor, ako aj obžalovaný (ako dve nosné strany trestného procesu) majú prístup k dôkazom a argumentom protistrany a majú možnosť ich spochybníť (konfrontačná zásada). Rovnosť strán je chápaná ako rovnosť v procesných právach a nie v povinnostiach, nakoľko je v zásade len povinnosťou prokurátora, aby dokazoval vinu obžalovaného, samotný obžalovaný môže byť pasívny a nemusí nič spochybňovať a ani dokazovať. Dopĺňanie dokazovania súdom (ohľadne skutkových okolností) pri pasivite strán, či zjavne nedostatočne vykonanom dokazovaní je v zásade neprípustné. Pokiaľ ide o dopĺňanie dokazovania zo strany súdu, tak v takýchto prípadoch by mal byť súd mimoriadne zdržanlivý, pretože aktivita v dokazovaní je na stranách, pričom dôkazné bremeno má výhradne prokurátor, ktorý má na hlavnom pojednávaní dokazovať vinu obžalovanému. V zásade nie je úlohou súdu vstupovať do dokazovania, ktoré sa netýka problematiky vedenia hlavného pojednávania, pretože takýto postup súdu by sa mohol považovať za porušenie zásad rovnosti strán, ako aj porušenie zásady nezávislosti, či nestrannosti súdu, pretože súd by aktívne vystupoval na strane prokurátora. Netreba zabúdať, že úlohou súdu pri konaní hlavného pojednávania nie je dokazovať vinu, či nevinu obžalovaného, ale len umožniť fair sporový proces a dbať nad jeho dodržiavaním (následne vo veci rozhodnúť s tým, že obžalovaný má vždy výhodu, pretože akékoľvek pochybnosti musí vykladať v jeho prospech). To je do určitej miery vyvažovanie pôvodne nevýhodného postavenia obvineného v dokazovaní, keď obvinený nemá také procesné možnosti na dokazovanie ako prokurátor. Podľa jeho názoru neuniesol prokurátor dôkazné bremeno (ani v rámci konania pred prvostupňovým súdom po odvolacom konaní) ohľadom toho, čo uviedol v obžalobe. Už samotné vykonanie akýchkoľvek ďalších dôkazov, resp. predkladanie ďalších návrhov na vykonanie dokazovania s ohľadom na nečinnosť prokurátora ohľadom návrhov na dokazovanie, podľa jeho názoru znamenalo, že sa narušila zásada kontradiktórnosti strán a prokurátor tak mal ďalšiu, ale už v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, možnosť byť aktívny v návrhoch a opätovne sa pokúšať zvrátiť dôkaznú núdzu. Takýto postup celkom zrejme nie je súladný s ustanoveniami Trestného poriadku, najmä zásadou bezprostrednosti, nakoľko nezávislý súd má rozhodovať len na základe dôkazov, ktoré boli pred ním vykonané v priebehu pojednávania. Uvedené už tak či onak viedlo ku narušeniu základnej zásady trestného konania v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por., nakoľko povinnosť zisťovať skutkový stav veci, o ktorom nie

sú dôvodné pochybnosti, majú už len orgány činné v trestnom konaní (teda nie aj súd). Následný postup považuje za nezákonný, nakoľko umožnil de facto prvostupňovému súdu vykonať iné alebo ďalšie dôkazy a umožnil prvostupňovému súdu ďalšie dokazovanie, kedy ale prvostupňový súd nie je oprávnený zisťovať skutkový stav veci, ktorý v predchádzajúcom konaní nebol zistený pre nečinnosť prokurátora (a poškodeného zastúpeného kvalifikovaným splnomocnencom - advokátom). Úvahy o motívoch poškodeného, resp. obžalovaného neobstoja, nie sú podložené žiadnymi dôkazmi, resp. strana obžalovaného nie je povinná dokazovať svoju nevinu, dokazovať niečo poškodenému. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno je výlučne na strane prokuratúry, resp. na strane poškodeného. Vo vzťahu k poškodeným predloženému dôkazu poukázal obžalovaný na viacero odporujúcich si súvislostí. Skoro bezprostredne po nečinnosti poškodeného a jeho zástupcu (a v neposlednom rade i prokurátora) na pojednávaní dňa 12.4.2023 ohľadom návrhu na ďalšie dokazovanie, poškodený údajne dostal do svojej moci dáta, ktoré boli vymazané a tieto svojpomocne zrekonštruoval, pričom sa jedná o sekvencie a nie nepretržitý záznam. Nie je zrejmé, ako takýto postup možno považovať za zákonný a v záujme verejného záujmu. Obzvlášť, ak sú nepreskúmateľné závery poškodeného, ktorý bez konkretizácie konkrétnych dôvodov a skutočností údajne stotožní osobu na zázname (získaného nezákonným a pochybným spôsobom) s obžalovaným, keď znalec v príslušnom odbore takéto stotožnenie nevykoná. Navyše do dnešného dňa nebolo preukázané a ani vysvetlené, akým spôsobom poškodený „zrekonštruoval“ vymazané dáta z harddisku. Už zo samotného pojmu zrekonštruovať vyplýva, že sa jedná o „uviedenie niečoho do pôvodného stavu úpravou, prestávaním a pod. (viď slovenský synonymický slovník). Do dnešného dňa nie je zrejmé, ako došlo k úpravám daného vymazaného obrazového záznamu, ani to, či boli všetky sekvencie obnovené (zrekonštruované) a či rekonštrukcia vymazaného obrazového záznamu je kompletná. Táto skutočnosť je významná najmä z dôvodu, že nie je preukázané bez pochybností, že poškodený zrekonštruoval všetky vymazané sekvencie a či je daný sumár sekvencií úplný a či zachytáva úplne všetky sekvencie. Nakoľko daný záznam nebol rekonštruovaný (nezávislým, nestranným a odborne vybaveným) znalcom, ale priamo poškodeným, ktorý má záujem na odsúdení obžalovaného z dôvodu uplatneného nároku na náhradu škodu, je tento v konflikte záujmov, nakoľko je jeho záujmom, aby bol obžalovaný odsúdený a nie, aby bola objektívne dokazovaná vina. Túto skutočnosť bola úplne opomenutá vo vyhodnotení, a naopak, nelogicky sa konštatuje údajný nedostatok dôvodov na také konanie poškodeného, ktorý nemal vozidlo poistené voči vandalizmu. V tejto súvislosti je nutné ale zásadným spôsobom hodnotiť rozporné vyjadrenie poškodeného, ktorý, tak ako sa uvádza v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa zo dňa 19.1.2024 na str. 7, uviedol, že „záznam dostal od technikov na USB kľúči“, čo vyvracia tvrdenie, že „vymazaný záznam zrekonštruoval“. Ak bol záznam vymazaný a on ho zrekonštruoval, tak potom aký záznam na USB kľúči bol poškodenému odovzdaný zo strany technikov (str. 7 rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 19.1.2024)? A je vôbec kapacitne možné taký rozsah dát uložiť a odovzdať na USB kľúči? Ako mohol byť poškodenému odovzdaný „vymazaný disk“ na rekonštrukciu na USB kľúči? Ak bol vymazaný záznam odovzdaný technikmi, tak tento rekonštruovali

oni? A ak ho rekonštruovala neznáma osoba (z prostredia „technikov“), nemohla mať záujem napríklad v tomto štádiu neznáma osoba na tom, aby niektoré zábery neboli „zrekonštruované“ a neexistoval dôkaz o páchatelovi? Tieto rozpory vo vyjadreniach až nekonzistentnosť vo vyjadreniach poškodeného nasvedčuje, že zadováženie dôkazu, ako uvádza poškodený, nie je hodnoverné, čo pri povahe záznamu – sekvenciách, je spôsobilé zásadným spôsobom prívodiť nesprávne skutkové závery v prejednávanej veci. Naopak, tieto rozporné vyjadrenia vytvárajú obrovské pochybnosti v tvrdenia a výsledky postupu poškodeného. Tento stav by nebol, keby sa jednalo o nepretržitý obrazový záznam z daného miesta, alebo by bol daný záznam „rekonštruoval“ či obnovil nezaujatý znalec, ktorý nie je v konflikte záujmov. Uvedené je o to závažnejšie, že v spise samotnom sa pred 5.6.2023 nenachádzal žiadny nosič s dátami, ktoré by korešpondovali úradnému záznamu povereného príslušníka, a teda z jemu neznámych dôvodov sa zákonným spôsobom obstaraný dôkaz zo spisu stratil, aby následne poškodený nezákonným spôsobom predložil ako dôkaz sumár sekvencií záznamu. Nie je vôbec zrejmé, prečo pri hodnotení dôkazov na tak závažnú skutočnosť a pochybenie povereného príslušníka (strata dôkazu zo spisu) súdy vôbec nereagovali a žiadnym spôsobom sa s tak podstatnou skutočnosťou preukázateľným spôsobom nevysporiadali. Odhliadnuc od vyššie uvedeného, obrazový záznam nezachytáva dotknuté časti vozidla, a preto sú úvahy, čo daná osoba mala či mohla robiť, špekuláciou a nie hodnotením dôkazov. Súdy (a to tak prvostupňový, ako i odvolací v minulosti) úplne opomenuli zhodnotiť fakt, že to, čo predložil poškodený ako „záznam“, nezaznamenalo priebeh skutku. Kamerový záznam vôbec nezachytil poškodené časti vozidla. S touto skutočnosťou sa súd zásadným a významným spôsobom nevysporiadal. Ak na zázname nie je možné vzhliadnuť poškodené časti vozidla, logicky nie je možné vidieť ani poškodzovanie vozidla. Navyše ani odvolací súd v minulosti

nekonštatoval, že je vidieť akýkoľvek nástroj v ruke osoby, ktorá sa ku vozidlu približuje. Objektívne existuje nespočetné množstvo dôvodov, prečo môže mať osoba ruku cez telo a nemusí sa jednať o nelegálne konanie, obzvlášť ak, ako už bolo konštatované, v ruke nebol viditeľný žiadny nástroj, či predmet. Vo vzťahu k danej osobe, ktorej pohyb je zaznamenaný výlučne v miestach, kde nie je vidno na časti vozidla, údajne poškodené dňa 7.10.2021 znalec z príslušného odboru nekonštatoval taký záver, ktorý by individuálne stotožnil danú osobu s obžalovaným. Napokon ani samotný poškodený vo svojom výsluchu dňa 19.7.2022 neuviedol žiadne markanty, ktoré by definovali na danej osobe čokoľvek, čo by individuálnymi a preskúmateľnými znakmi spojilo danú osobu s osobou obžalovaného. Zrejme v snahe posilniť svoje postavenie na pojednávaní uviedol ako znak chôdzu, avšak túto nedokázal nijakým spôsobom špecifikovať. Je pritom pozoruhodné, že znalec – odborne zdatná osoba v danom odbore neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by spojili osobu na zázname s obžalovaným a poškodený – laik, bez uvedenia konkrétnych markantov, spája osobu na zázname s obžalovaným. Už tu je zrejme zaujatosť poškodeného, kde prezentuje svoje závery, hoci nie sú podložené znaleckým posudkom. V tomto kontexte je možné mať viac ako dôvodné pochybnosti i ohľadom údajnej „rekonštrukcie“ sekvencií obrazového záznamu a jeho úplnosti. Tvrdenia poškodeného sú pochybné a nevierohodné, obzvlášť ak si v trestnom konaní voči jeho osobe (osobe zamestnanej a i podľa vedomosti poškodeného disponujúceho nehnuteľnosťou) uplatňuje nárok na náhradu škody. Motívom konania poškodeného môže byť snaha dostať sa k plneniu, nakoľko, ako vo svojej výpovedi zo dňa 7.10.2021 uviedol, vozidlo nebolo poistené

a náklady na opravu znášal poškodený sám. V kontexte vyššie uvedeného je nutné uviesť, že sa súd nevysporiadal žiadnym spôsobom s tým, že i samotný poškodený uviedol, že obžalovaný nie je jediný nespokojný zákazník, že má takých 5 až 7 % nespokojných zákazníkov ročne, čo pri počte 100 zákazníkov predstavuje 5 - 7 osôb ročne. Len za obdobie

5 rokov to predstavuje spolu 25 až 35 osôb, ktoré mohli mať motív poškodiť poškodenému vozidlo. Má za to, že s prihliadnutím na jeho argumenty súd nepreskúmateľne vyhodnotil dôkazy v jeho neprospech, pričom ad 1/ nie je zo žiadneho dôkazu preukázané poškodenie vozidla, ad 2/ osoba, ktorá sa vyskytovala na mieste činu, nebola do dnešného dňa nezaujatým znalcom stotožnená s jeho osobou, ad 3/ nebolo ničím preukázané, že vedel, aké vozidlo poškodený používa, resp. že konkrétne vozidlo patrí poškodenému, ad 4/ nebolo ničím preukázané, že vozidlo nebolo poškodené pred daným dňom, ad 5/ nebolo hodnoverne zodpovedané, kde sa nachádza obrazový záznam, ku ktorému sa spisoval v prípravnom konaní úradný záznam, ad 6/ nie je zrejme, či poškodený vymazaný obrazový záznam obnovil a či v celom rozsahu všetkých sekvencií, resp. prečo uvádzal, že mu ho pracovníci odovzdali na USB (nie je obhajobe zrejme, ako môže byť vymazaný obrazový záznam odovzdaný na USB kľúči), ad 7/ na základe čoho stotožnil poškodený (na rozdiel od znalca) jeho osobu s osobou nachádzajúcou sa na mieste činu (bez dôkazu, že daná osoba poškodila vozidlo)

a ad 8/ nie je zrejme (najmä s ohľadom na spôsob vyhotovenia záznamu bez zachytenia priebehu pri možnosti prístupit' k vozidlu i smerom k prednej časti vozidla a spornosť úplnosti všetkých sekvencií) ako sa súd vysporiada s možnosťou súdeného konania zo strany iných nespokojných zákazníkov, či obchodných partnerov. V danej reťazi vyššie uvedených skutočností ani jeden z daných „dôkazov“ nie je bez pochybností, resp. zákonný, či hodnoverný. V tomto kontexte poukázal na porušenie práva na rovnosť zbraní, kde sa zrejme vykonávajú dôkazy obrazne dovtedy, pokiaľ nebude odsudzujúci rozsudok a supluje sa nečinnosť prokurátora vyplývajúca z nečinnosti poškodeného a jeho splnomocnenca súdom, za účelom vylepšenia nepriaznivej dôkaznej situácie. Pričom túto právnu úvahu potvrdil samotný odvolací súd na str. 11, čo je v príkrom rozpore s jeho ostatnými právnymi úvahami. Rozhodnutie odvolacieho súdu je rozporné, nepreskúmateľné a vo viacerých úvahách tendenčné, v rozpore so základnými zásadami uvedenými v § 2 Tr. por. Opätovne dôrazne poukázal na porušenie práva na rovnosť zbraní, kde tak ako na to opakovane poukazoval, sa vykonávali pojednávania a vykonávalo dokazovanie dovtedy, pokiaľ prvostupňový súd, rešpektujúc právny názor vyjadrený odvolacím súdom v zrušujúcom rozhodnutí, ktorým bol v ďalšom konaní viazaný, rozhodol o jeho vine. Je nutné uviesť, že prvostupňový súd opakovane vo svojom v poradí prvom a druhom rozsudku správne rozhodol a dôkazy vyhodnocoval zákonným spôsobom, a to až do doby, keď bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Pri konaní predchádzajúcom rozhodnutiu boli závažným spôsobom porušené jeho práva na obhajobu, kedy mu neboli predložené všetky dostupné obrazové záznamy, došlo ku strate obrazového záznamu obsiahnutého v spise, na ktorom základe nebolo možné adekvátnym spôsobom viesť obhajobu jeho osoby. Rovnako postup v rozpore so základnými zásadami trestného konania, kedy boli dôkazy hodnotené vyslovene jednostranne v jeho neprospech, nebol zákonný. Spôsob, akým sa viedlo konanie, kedy sa vykonávali z jeho pohľadu nezákonne obstarané a pochybné dôkazy a tieto bez ohľadu na všetky vyššie uvedené skutočnosti vyhodnocovali výlučne v jeho neprospech, považuje za konanie,

kedy bola porušená rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a jeho práva na obhajobu. Konanie, či v prípravnom konaní, či v súdnom konaní, tak bolo vedené spôsobom odporujúcim základným zásadám trestného konania, prezumpcie neviny a nemôže byť zahojené verejným záujmom, nakoľko verejnosť aj spoločnosť má záujem na spravodlivom procese, dodržiavaní práv na obhajobu a ustanovení právnych predpisov. S ohľadom na vyššie uvedené navrhol rozhodnúť v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a), b), d) Tr. por. a rozhodol v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Tr. por. tak, že ho krajský súd oslobodí spod obžaloby podľa ustanovenia § 285 písm. c) Tr. por.

Poškodený v písomnom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu uviedol, že s ním nesúhlasí. Argumentáciu obsiahnutú v odvolaní považuje za vecne nesprávnu a nezodpovedajúcu vykonaným dôkazom. Z vykonaných dôkazov, najmä kamerového záznamu z miesta činu, v spojení s výpoveďou poškodeného, ako aj znaleckým posudkom, jasne vyplýva, že obžalovaný bol pri vozidle a toto vozidlo aj poškodil. Vykonané dôkazy spolu vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich nepriamych a priamych dôkazov, ktoré celkom spoľahlivo preukazujú, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, sa stal a spáchal ho obžalovaný. Z kamerového záznamu je zrejmé, že na prvej sekvencii v čase od 09:38:29 je osoba obžalovaného, ktorému zreteľne vidno tvár a je tak možné ho opoznať, čo poškodený aj urobil, a to bez akýchkoľvek pochybností. Na uvedenej sekvencii prichádza na miesto činu, kontroluje prístup od kancelárie vpravo, vyberá nástroj pravou rukou vrecka bundy a pristupuje k vozidlu vpravo. Na druhej sekvencii v čase od 09:38:29 do 09:39:19 je zreteľne vidieť túto osobu, ako sa pohybuje okolo vozidla, pričom v závere je vidieť, ako táto osoba vychádza spoza vozidla s rukou pri vozidle, v ktorej drží neurčitý predmet, ktorým prechádza po laku vozidla, čím vytvára poškodenie, ktoré bolo preukázané v doterajšom konaní. Je zreteľne vidno, ako daná osoba dotiahne škrabanec na vozidle, schová nástroj pravou rukou do pravého vrecka bundy a rýchlo uniká. Poškodený sa stýkal s obžalovaným dostatočne na to, aby ho dokázal bez pochybností opoznať. Okrem toho z vykonaných dôkazov je zrejmé, že obžalovaný mal konflikt s poškodeným a cítil voči nemu zášť, čo dokázalo motivovať jeho konanie. Je preto pre poškodeného nepochopiteľná argumentácia súdu, ktorá hovorí o množstve dôvodných pochybností, keď takéto neexistujú. Alibisticky sa odvolávať na záver znaleckého posudku s tým, že tento nepreukázal individuálnu zhodu, a pritom odignorovať druhovú zhodu porovnávacích znakov obžalovaným, je doslova arbitrárne, najmä ak záver znalca plne podporuje ostatné, hoci nepriame dôkazy, ktoré tak tvoria ničím nenarušovanú a logickú sústavu svedčiacu o slede udalostí tak, ako ich popisuje obžaloba. Jediným prvkom, ktorý sa snaží túto sústavu dôkazov narušiť, je značne tendenčná a účelová obhajoba obžalovaného, ktorá však vychádza len z jeho vlastného hodnotenia vykonaných dôkazov. Je namieste podotknúť, že obžalovaný nevypovedal, čím ani len nespochybnil výpoveď poškodeného a nepredložil jediný dôkaz alebo argument, že sa nenachádzal na mieste činu. Pokiaľ ide o namietané porušenie zásady kontradiktórnosti, a to predložením dôkazu v odvolacom konaní, s touto skutočnosťou sa už opakovane vysporiadal odvolací súd, ako aj prvostupňový súd, ktorí tento dôkaz v podobe videozáznamov pripustili a bol aj riadnym spôsobom vykonaný na hlavnom pojednávaní. Vykonaniu dôkazov, resp. návrhom na vykonanie dôkazov v odvolacom konaní nebráni ani zásada kontradiktórnosti. Uvedené by znamenalo vyslovene popretie možnosti riadneho prieskumu prvostupňového rozhodnutia v odvolacom konaní, čo je neprípustné. Navyše, napádaný dôkaz bol vykonaný pred prvostupňovým súdom, a teda bola zachovaná aj zásada kontradiktórnosti, keďže obžalovaný mal možnosť oboznámiť sa s daným dôkazom a mal možnosť navrhnúť prípadne ďalšie dôkazy vyplývajúce z tohto vykonaného dôkazu, čo však nevyužil a bol doslova pasívny. Uvedená argumentácia je tak celkom zjavne účelová. Je pravdou, že obžalovaný má právo byť pasívny a vina musí byť obžalovanému dokázaná zo strany obžaloby, avšak samotná pasivita obžalovaného nie je sama osebe automaticky dôkazom jeho neviny. Ak nepredloží doslova žiaden dôkaz na zvrátenie značného množstva dôkazov, ktoré ho vo svojej vzájomnej súvislosti usvedčujú zo spáchania skutku, jeho pasivita nepostačuje na podporu jeho tvrdení o vlastnej nevine. Nie, ak znalecký posudok o druhej zhode osoby na zázname s obžalovaným a sám poškodený, ktorý sa opakovane a dlhšiu dobu stýkal s obžalovaným, ho na zázname opoznal. Argument, že poškodený má ekonomický záujem na priznaní nároku na náhradu škody, a teda je zaujatý voči obžalovanému, je flagrantným popretím samotného inštitútu poškodeného v trestnom konaní. Pripustenie argumentácie obžalovaného by de facto znamenalo, že poškodený, ktorému vznikla škoda, nemôže predkladať dôkazy a ani svedčiť voči obžalovanému, pretože je automaticky zaujatý, a to z dôvodu, že sa snaží domôcť náhrady škody. Takéto paralyzovanie práv poškodeného by znamenalo faktickú nemožnosť dokázania viny páchatel'ov s odkazom na zaujatosť poškodených. Uvedený názor je neutržateľný a absolútne

nesprávny. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol podľa § 319 Tr. por.

Na podklade podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Treba stručne pripomenúť, že Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkami, sp. zn. 2T/76/2022 z 12.4.2023 a sp. zn. 2T/76/2022 z 19.1.2024 obžalovaného A. B. C. podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, sp. zn. 1Pv/274/21/5506-18 zo 17.8.2022 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák.

Na základe odvolania podaného prokurátorom v neprospech obžalovaného Krajský súd v Žiline uzneseniami, sp. zn. 1To/47/2023 z 10.10.2023 a sp. zn. 1To/45/2024 z 30.7.2024 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. c), d) Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Treba uviesť, že súd prvého stupňa sa v ďalšom konaní riadil právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v uznesení, sp. zn. 1To/45/2024 z 30.7.2024 v otázkach procesného aj hmotného práva.

K výroku o vine

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal práve obžalovaný A. B. C.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých okresný súd založil svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech

obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Odvolací súd sa stotožnil s vyhodnotením dôkaznej situácie tak, ako to učinil okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Hodnotenie dôkazov nenesie prvky arbitrárnosti s výsledkom skutkového omylu, ktorý by zakladal zákonnú neudržateľnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Skutkový záver má dostatočne racionálny základ vo vykonaných dôkazoch a nevybočuje zo zákonných zásad pri vykonávaní a hodnotení dôkazov.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedeného zákonného ustanovenia.

Odvolací súd zdôrazňuje, že obžalovaný primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

Odvolací súd nezistil, že hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nebolo založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Nezistil, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa nie sú logicky odôvodnené. V dôsledku tohto zistenia nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že odvolateľ na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

Odvolací súd považuje za potrebné v súvislosti s odvolacou argumentáciou obžalovaného uviesť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je skutočne i právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Na druhej strane nie je možné uvedené právo vykladať tak, že zaručuje právo obžalovaného na také rozhodnutie súdu, ktoré zodpovedá jeho predstavám. Napokon aj Ústavný súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach uvádza, že uvedené právo nespočíva v tom, že na každý argument obžalovaného je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní, a rovnako tak preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie.

Vzhľadom na existujúcu dôkaznú situáciu, okresný súd v prejednávanej veci musel precízne vyhodnotiť vykonané dôkazy, najmä svedecké výpovede poškodeného, z hľadiska ich vierohodnosti, aby na ich základe mohol rozhodnúť o vine obžalovaného. V uvedených súvislostiach treba uviesť, že súd hodnotí dôkazy z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti, a to každý dôkaz jednotlivo, ale zároveň i v ich súhrne. Pri hodnotení výpovede svedka súd skúma, či je logická, či sa svedok neodchyľuje od svojej skoršej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchyľok musí zisťovať, prečo k nim

vo výpovedi svedka dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlenia, prečo k nim došlo. Pravdivosť tvrdení svedka treba posudzovať aj z hľadiska jeho osoby a zistenia, či má motív uvádzať nepravdu a

„škodit“ obžalovanému. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Odvolačný súd poukazuje tiež na to, že súhrn priamych a nepriamych dôkazov na preukázanie viny obžalovaného musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku a ktoré usvedčujú z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru (Rt 38/68). Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanej veci existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú, a súd sa musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Ani krajský súd sa nestotožnil s obhajobou obžalovaného, že sa nedopustil konania, ktoré mu je kladené za vinu. Všeobecne treba pripomenúť, že výpoveď obžalovaného je dôkazom rovnocenným s ostatnými dôkazmi. Obsah výpovede obžalovaného je zároveň formou jeho obhajoby, pričom krajský súd neopomína, že obžalovaný sa môže brániť spôsobom, ktorý uzná za vhodný, a teda i tvrdeniami, ktoré sa nezakladajú na pravde. Pravdivosť tvrdení obžalovaného je však potrebné vyvrátiť procesne relevantnými dôkazmi a zistením skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a ktoré zároveň vyvracajú výpoveď a obhajobu obžalovaného. Treba tiež uviesť, že je vecou každého obžalovaného, aký spôsob, či stratégiu obhajoby zvolí, a súd v žiadnom prípade nemôže založiť svoj výrok o vine na rozhodnutí obžalovaného nevypovedať, t.j. o využití jeho práva odmietnuť výpoveď. Je nesporným faktom, že obžalovaný v súdnej trestnej veci pri svojich výsluchoch v prípravnom konaní, aj na hlavnom pojednávaní, využil svoje právo a k veci nevypovedal. V danom prípade bola vina obžalovaného preukázaná dôkazmi zabezpečenými a vykonanými v súlade so zákonom. I keď vo všeobecnosti by malo byť pre nevinného človeka prirodzené, že sa od počiatku snaží preukazovať svoju nevinu, a to predložením všetkých ospravedlňujúcich dôkazov svedčiacich v jeho prospech, odvolací súd aj vzhľadom na individualitu každého jednotlivca nepovažuje naznačenú premisu za smerodajnú. Úlohou trestného súdu nie je posudzovať obhajobu obžalovaného, ale rozhodovať o jeho vine, či nevine, pričom musí, samozrejme, hodnotiť ako dôkaz aj výpovede obžalovaného a ich vierohodnosť. Podľa názoru krajského súdu obžalovaný nepredložil súdu žiadne argumenty, ktoré by celkom nepochybne mohli spochybniť výpovede poškodeného v spojení s kamerovým záznamom o tom, že sa nachádzal na mieste činu a poškodil motorové vozidlo poškodeného. Obžalovaný v danom prípade nebol schopný zabezpečiť ani jediný dôkaz

(§ 119 ods. 4 Tr. por.), ktorý by potvrdzoval to, že súdený skutok nespáchal, ale len spochybňoval bez relevantných dôvodov a logického úsudku zákonnosť a výpovednú hodnotu zabezpečených a vykonaných dôkazov, resp. namietal ich hodnotenie.

Podľa názoru krajského súdu v posudzovanom prípade vina obžalovaného bola bezpečne a jednoznačne preukázaná. V okolnostiach danej veci krajský súd poukazuje na podstatné skutočnosti, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania.

Obžalovaný je usvedčovaný zo súdeného trestného činu predovšetkým výpoveďou poškodeného A. C. D.. V súvislosti s výpoveďou poškodeného krajský súd uvádza, že ak má slúžiť jeho výpoveď ako dôkaz, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybňiteľný, či dokonca vyvrátený, čo v posudzovanom prípade správne vyhodnotil okresný súd, že verziu poškodeného bezpečne a nepochybne potvrdzujú ďalšie v konaní vykonané dôkazy (nepriame dôkazy). V predmetnej veci obhajoba, a to ani pri výraznej snahe, nepreukázala, že by poškodený vypovedal nepravdu o podstatných okolnostiach spáchania súdeného skutku. Vzhľadom na okolnosti, ktoré vyšli najavo na hlavnom pojednávaní, a vykonané dokazovanie, okresný súd výpovede poškodeného správne posúdil ako dostatočne spôsobilé na preukázanie viny obžalovaného. Odvolací súd prihliadol najmä k vnútornej štruktúre výpovedí svedka poškodeného, či si odporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedá. Je nesporné, že poškodený v priebehu celého trestného konania zhodne popísal podstatné okolnosti spáchania súdeného skutku. Výpovede poškodeného aj krajský súd považuje za logické, zrozumiteľné, pravdivé a vierohodné. Poškodený presvedčivo a bez akýchkoľvek podstatnejších rozporov popísal konanie obžalovaného a ktorý v ňom bezpečne poznal páchatela súdeného trestného činu.

Svedok - poškodený A. C. D. vo výpovedi potvrdil, že v inkriminovaný deň v čase asi o 9.00 hod. zaparkoval svoje osobné motorové vozidlo na parkovisku medzi OC D. na E. C. v F. C. a G. záhradou, pričom v uvedenom čase vozidlo nebolo poškodené. V čase asi o 11.00 hod. sa vrátil ku vozidlu a zistil jeho poškodenie, a to ryhu na prednom blatníku na strane vodiča, predných a zadných dverách na strane vodiča, zadnom blatníku na strane vodiča, na predných a zadných dverách na strane spolujazdca a zadnom blatníku na strane spolujazdca. Ani krajský súd nezistil žiadny logický dôvod, na základe ktorého si poškodený vymyslel uvádzané tvrdenia. Záveru, že skutok sa stal v čase uvedenom v obžalobe, nasvedčuje aj správanie poškodeného bezprostredne po zistení poškodenia vozidla, ktorý oznámil polícii poškodenie vozidla. Podľa úradného záznamu hliadka polície bola vyslaná operačným strediskom za účelom preverenia oznámenia v čase o 11.10 hod., uvedený časový údaj zodpovedá príchodu poškodeného ku vozidlu v čase asi o 11.00 hod. Rozsah poškodenia vozidla vyjadrený v obžalobe je preukázaný nielen výpoveďou poškodeného, ale aj zápisnicou o obhliadke miesta činu.

Poškodený ďalej uviedol, že v čase zistenia poškodenia nemal podozrenie na konkrétneho páchatela skutku. Neskôr videl kamerový záznam, ktorý mu predložil policajt, a to pri opoznávaní páchatela. Na tomto zázname bolo vidieť osobu, ktorá sa približovala k vozidlu, prešla okolo neho a odchádzala od vozidla. Dost' dlho premýšľal nad identifikáciou tejto osoby vzhľadom na balík indícií, ktoré ho viedli k opoznaniu. Vzhľadom na fyziognómiu, spôsob chôdze, postavu a výšku postavy opoznal obžalovaného ako jeho zákazníka spreď polroka v tom čase. On mal možnosť vidieť spôsob chôdze obžalovaného pred týmto kamerovým záznamom, mal špecifickú chôdzu. Aj keď sa nepovažuje za odborníka v tejto oblasti, kamerový záznam mu stačil na identifikáciu, pričom bol poučený, že nemôže nikoho krivo obviniť zo spáchania trestného činu. Poškodený tiež uviedol, že na cesty k obžalovanému v súvislosti so zmluvou o dielo používal predmetné motorové vozidlo. Ide o jediné vozidlo, ktoré používal pri výkone povolania. Potvrdil, že v minulosti mal fyzický aj slovný konflikt s obžalovaným kvôli zhotoveniu diela. V decembri 2020 bola zákazka odovzdaná obžalovanému. S obžalovaným mal incident aj v júli 2021, kedy mu obžalovaný zatvoril ruku cez piate dvere na vozidle, nebol vtedy zranený, že by potreboval ošetrovanie lekára.

Treba stručne pripomenúť, že poškodený A. C. D. v priebehu odvolacieho konania predložil súdu nový dôkaz, a to USB kľúč s kamerovým záznamom z miesta činu zo dňa 7.10.2021, ktorý bol ako dôkaz vykonaný v ďalšom konaní pred okresným súdom. Na hlavnom pojednávaní dňa 17.1.2024 sa poškodený vyjadril k okolnostiam, za akých získal predmetný kamerový záznam. Uviedol, že prvýkrát sa s videomateriálom z kamier, ktoré snímajú verejný priestor pri OC D., stretol pri výpovedi oznamovateľa alebo poškodeného na polícii, kde mu vyšetrovatelka za účelom opoznania možného páchatela toto video pustila. V tej chvíli neskúmal, aké dlhé a z ktorej časti dňa je to video, jednoducho pozeral na video a snažil sa odpovedať na otázku vyšetrovatelky, či dokáže postavu, ktorá je na videu, stotožniť s niekým, na koho by mal podozrenie zo spáchania činu. Druhýkrát sa s týmto videom stretol na pojednávaní na okresnom súde, kde bolo opäť prezentované a bolo to zrejme to isté video v tej istej dĺžke. Po pojednávaní na okresnom súde si uvedomil, že to nie je všetko, čo by sa v rozsahu tých dvoch hodín, počas ktorých parkoval s vozidlom od príjazdu, ktorý bol od 9.00 hod. do 11.00 hod. V tom čase mu bol ukázaný jediný záber človeka, ktorý tam prichádza a odchádza. Zameral sa na to, že si sám zistí, kto od 9.00 hod. do 11.00 hod. sa tam pohyboval. Počas vyšetrovania sa dozvedel, kto má v správe kamerové snímanie uvedeného verejného priestoru a oslovil technikov tej firmy, či by mu napriek tomu, že je to už veľký časový odstup, dokázali poskytnúť celý ten záznam od 9.00 hod. do 11.00 hod. Kamerový záznam sníma sekvencie na základe pohybu osoby, ktorá sa zjaví v zornom uhle kamery, nie je to dvojhodinový film od 9.00 hod. do 11.00 hod. Záznam od technikov dostal na USB kľúči a pri jeho prehrávaní od začiatku do konca našiel zábery, ktoré potom predložil ako dôkaz.

Vo vzťahu k obžalovaným namietanej nepoužiteľnosti vyššie uvedeného kamerového záznamu z dôvodu, že tento dôkaz bol vykonaný z iniciatívy súdu v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ predstavujúcich nevyhnutné atribúty spravodlivého procesu, je potrebné uviesť, že odvolací súd sa s touto námietkou obžalovaného nestotožnil.

Obžalovanému je potrebné prisvedčiť v tom smere, že aktivita súdu prvého stupňa smerujúca k zabezpečeniu, resp. k získaniu takých dôkazov, ktoré predstavujú dôkazy ťažiskové, ktoré súd prvého stupňa následne vykoná za účelom preukázania viny obžalovaného, môže prekračovať rámec

„rovnosti zbraní“ a predstavovať neprípustné nahrádzanie aktivity prokurátora, a tým aj porušenie práva obžalovaného na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd. Právo obžalovaného na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, ktorého imanentnou súčasťou je právo na kontradiktórny trestný proces a princíp rovnosti zbraní, nie sú naplnené za situácie, keď súd nahrádza svojou činnosťou aktivitu jednej zo strán konania (primerane rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Karelín proti Rusku, Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 374/2020). V danej veci však takáto situácia nenastala.

Niet pochýb o tom, že Trestný poriadok (zákon č. 301/2005 Z.z.) položil základy kontradiktórneho procesu a niet pochýb ani o tom, že podaním obžaloby sa prokurátor stáva stranou v konaní, tak ako obžalovaný, pričom na obe tieto strany v konaní sa vzťahuje zásada rovnosti zbraní.

V zmysle ustanovenia § 10 ods. 10 Tr. por., veta druhá, stranou v konaní je aj poškodený.

Podľa § 2 ods. 11 Tr. por. súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrholi. Strany majú právo nimi navrhnutý dokaz zabezpečiť.

Podľa § 119 ods. 4 Tr. por., veta prvá, dôkazy môžu obstarávať aj strany na vlastné náklady.

Podľa § 46 ods. 1, veta druhá Tr. por. poškodený má právo v prípadoch ustanovených týmto zákonom sa vyjadriť, či súhlasí s trestným stíhaním, má právo uplatniť nárok na náhradu škody, robiť návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie, predkladať dôkazy, nazerať do spisov a preštudovať ich, zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní a na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní alebo o dohode o priznaní viny a prijatí trestu, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, má právo záverečnej reči a právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Tak ako obžalovaný, aj prokurátor a poškodený majú právo predložiť v konaní pred súdom dôkazy. Krajský súd v okolnostiach danej veci uvádza, že nie je ničím výnimočným, keď v priebehu odvolacieho konania predloží nový dôkaz aj samotný obžalovaný, ktorý sa týmto novým dôkazom v prevažnej miere snaží preukázať svoju nevinu a snaží sa vo svoj prospech zvrátiť odsudzujúci rozsudok a dosiahnuť svoje oslobodenie. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je možné jednoznačne odmietnuť ani postup, ktorý nastal v prejednávanej trestnej veci, t.j. keď aj sám poškodený v štádiu prvého odvolacieho konania v konaní pred súdom predložil nový dôkaz.

Žiada sa pripomenúť, že kamerový záznam predložený poškodeným na USB kľúči nepredstavuje k výroku o vine obžalovaného jeden z hlavných usvedčujúcich dôkazov a nemá výlučnú povahu. Dôkazy zabezpečené v štádiu prípravného konania dostatočne odôvodňovali postavenie obžalovaného pred súd. K predmetnému kamerovému záznamu treba tiež uviesť, že tento logicky prepája výpovede poškodeného. Krajský súd zároveň nezistil, že by sa s týmto kamerovým záznamom nezákonne manipulovalo v neprospech obžalovaného. Je nesporným faktom, že kamerový záznam obsahuje aj tú časť časových sekvencií, ktorá bola do trestného spisu zabezpečená už v štádiu prípravného konania orgánmi činnými v trestnom konaní.

Z úradných záznamov spísaných povereným príslušníkom PZ na č.l. 70 a 79 spisu vyplýva, že kamerový záznam, ktorý bol odovzdaný orgánom činným v trestnom konaní na základe žiadosti, bol „vytiahnutý“ na základe nastavenej sekvencie v časovom úseku, ktorý bol daný na žiadosti, no z dôvodu, že v danom časovom úseku neprešla žiadna iná osoba okrem tej, ktorá bola zachytená na kamerovom zázname a taktiež nebol zachytený ani iný pohyb, tak z toho dôvodu bol odovzdaný kratší časový úsek, ktorý zachytával už konanie konkrétnej osoby. Z kamerového záznamu zo dňa 7.10.2021 je vidieť, ako v čase o 09.38 hod. prechádza popri vozidle zn. VW Tiguan striebornej farby neznáma osoba mužského pohlavia, štíhlejšieho postavy, ktorá má oblečené čierne nohavice a čierno-sivú bundu a kráča smerom za bilbord, ktorý je položený na vozíku pri budove OC D.. Následne je vidieť, ako sa o pár sekúnd vracia naspäť a kráča smerom ku vozidlu zn. VW Tiguan striebornej farby, pričom je z kamerového záznamu vidieť, ako má pravú ruku vloženú v pravom vrecku bundy. Následne prejde popri predmetnom vozidle z pravej strany a o 09.39 hod. je vidieť, ako prechádza tesne popri vozidle z druhej strany, pričom je tvárou a trupom otočený k vozidlu a pravú ruku má natiahnutú cez telo smerom k vozidlu. Následne ako prejde popri vozidle, si pravú ruku vloží opäť do pravého vrecka bundy a kráča smerom za bilbord.

Z USB kľúča predloženého poškodeným vyplýva, že obsahuje kamerový záznam zachytávajúci miesto činu v kritický deň prerušovane v časovom úseku od 09:04:02 hod. do 11:00:20 hod. dňa 7.10.2021. Pozornosti krajského súdu neuniklo, že vyššie uvedená osoba prešla prvýkrát okolo motorového vozidla už v čase o 09:37:56 hod. do 09:38:18 hod. dňa 7.10.2021. Táto osoba svojím pohľadom kontrolovala miesto činu a je tiež vidieť, ako zastala a nechala prejsť okoloidúceho muža. Uvedená osoba sa otočila, zašla za prekážku, následne sa táto osoba opätovne do pár sekúnd vrátila k motorovému vozidlu a v čase cca od 09:38:20 hod. do 09:39:48 prešla okolo neho s rukou tesne pri vozidle. Z kamerového záznamu je tiež zistiteľné, že zachytáva aj príchod poškodeného k motorovému vozidlu v čase o 11.00 hod. a je tiež vidieť, že poškodený ihneď zistil, že motorové vozidlo je poškrábané.

Nemožno sa stotožniť s odvolacími námietkami, že kamerový záznam má nedostatky v tom smere, že nejde o celistvý, neprerušovaný záznam v čase od 9.00 hod. do 11.00 hod., ale o časové sekvencie, že zachytáva len zadnú časť poškodeného motorového vozidla a z takto zabezpečeného kamerového záznamu nie je možné spoľahlivo a jednoznačne preukázať, že osoba, ktorá je zachytená na uvedenom zázname a v čase uvedenom v obžalobe, vôbec toto vozidlo poškodila.

Krajský súd pripomína, že niet pochybností o tom, že kamerový záznam zachytáva len také časové sekvencie, na ktorých je zaznamenaný pohyb osôb, že nezachytáva skutkový dej neprerušovane v čase od 9.00 hod. do 11.00 hod. dňa 7.10.2021, ani prednú stranu zaparkovaného motorového vozidla. Z kamerových záznamov je zistiteľné, že na nich boli zachytené viaceré osoby, ktoré prešli popri vozidle poškodeného bez akéhokoľvek povšimnutia. Len jedna osoba, ktorú poškodený opoznal ako obžalovaného, neprešla okolo motorového vozidla bez povšimnutia, ale urobila tzv. „kolečko“ okolo celého motorového vozidla a prešla s rukou umiestnenou tesne pri motorovom vozidle. V okolnostiach danej veci preto nie je možné argumentovať skutočnosťou, že statické snímanie len zadnej časti motorového vozidla nevylučuje možnosť, že v bezprostrednej blízkosti vozidla sa mohla nachádzať aj iná osoba, ktorá nebola zachytená kamerou. Krajský súd vzhľadom na výpoveď poškodeného a zabezpečené kamerové záznamy nemá dôvod spochybňovať poškodenie motorového vozidla, ani rozsah poškodenia vozidla, ku ktorému došlo práve v kritickom čase na predmetnom parkovisku práve osobou obžalovaného.

V súvislosti s obrazovým záznamom (kamerový záznam snímajúci parkovisko s vozidlom v inkriminovanom čase) krajský súd uvádza, že uvedený dôkaz bol získaný zákonným spôsobom a je procesne použiteľný v prebiehajúcim trestnom konaní a v nadväznosti na uvedené sú zákonné a procesne použiteľné aj ďalšie dôkazy, ktorých podkladom bol predmetný obrazový záznam. Vyšetrovací spis obsahuje údaje, z ktorých je možné zistiť, na základe akých skutočností sa stal uvedený záznam ako dôkaz súčasťou prebiehajúceho trestného konania. Nie je nič neobvyklé, že ak určitý priestor je monitorovaný kamerou, môžu byť uvedeným spôsobom zachytené aj fyzické osoby, resp. jej prejavy osobnej povahy. V prípade ak pri získaní uvedeného dôkazu dôjde k stretu práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby na jednej strane a verejného záujmu na objasňovaní trestnej činnosti a odhaľovaní páchatel'ov na druhej strane, je potrebné uprednostniť verejný záujem. Ak má uvedený dôkaz slúžiť na plnenie úloh spočívajúcich v objasňovaní trestnej činnosti, odhaľovaní jej páchatel'ov práve na tom základe, že na uvedenom zázname je, resp. môže byť zachytené protiprávne konanie, nemôže požívať osoba podozrivá z protiprávneho konania právnu ochranu a domáhať sa nepoužiteľnosti uvedeného dôkazu v trestnom konaní. Uvedené platí obzvlášť v situácii, ak monitorovacie zariadenie sníma verejný priestor.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je pravdivá odvolacia námietka obžalovaného, že v trestnom spise sa nenachádza žiadny nosič s dátami, ktorý by korešpondoval úradnému záznamu povereného príslušníka. Krajský súd uvádza, že tento nosič sa nachádza na č.l. 71 spisu, predmetný dôkaz bol vykonaný na hlavnom pojednávaní konanom na okresnom súde dňa 12.4.2023 (č.l.171 spisu) a odvolací súd sa s ním v rámci štúdia trestného spisu oboznámil.

Obžalovaného usvedčuje aj znalecký posudok vypravovaný C. J. K., znalkyňou z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická antropológia. V okolnostiach danej veci treba pripomenúť, že znalecké dokazovanie má špecifický charakter a zvláštnu postavenie medzi dôkaznými prostriedkami, avšak stále zostáva jedným z možných dôkazov a podlieha hodnoteniu rozhodujúceho orgánu ako každý iný dôkaz. Znalecký posudok je iba jedným z dôkazných prostriedkov v trestnom konaní, pričom vo všeobecnosti je jeho dôkazná hodnota rovnaká ako dôkazná hodnota iných dôkazných prostriedkov. V trestnom konaní

sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá konajúcemu súdu ukladá hodnotiť poznatky získané z vykonaného dôkazného prostriedku samostatne, ale i vo vzájomnej súvislosti s poznatkami získanými z iných vykonaných dôkazných prostriedkov. Dôkaznú hodnotu znaleckého posudku nie je možné preceňovať, ale tento dôkaz je potrebné hodnotiť

v kontexte s ostatnými vykonanými dôkazmi. Pokiaľ by súd za každej situácie vychádzal výhradne zo záverov znaleckého posudku a na základe týchto záverov by potom ustálil vinu, resp. nevinu páchatela, tak nadnesene možno povedať, že znalecký posudok by potom mal prakticky povahu odsudzujúceho rozsudku a celé ostatné dokazovanie by bolo v podstate nadbytočné. Súd v zásade hodnotí znalecký posudok voľne ako každý iný dôkaz a nie je ním bezpodmienečne viazaný. Nemôže síce ľubovoľne nahradiť odbornú mienku znalca vlastnou, v danej otázke laickou mienkou, ale môže a je povinný preveriť znalecký posudok najmä

z toho hľadiska, či znalec prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré majú význam pre podanie posudku, či sa skutkové východiská znaleckého posudku opierajú o skutočnosti v trestnom konaní náležite zistené, alebo naopak, o skutočnosti, ktoré sú pochybné, ba dokonca odporujúce iným výsledkom dokazovania a či riešenie znalca logicky vyplýva z týchto skutkových predpokladov.

Po zhodnotení výsledkov znaleckej expertízy, jednotlivo a v súhrne s ostatnými vykonanými dôkazmi, neobstojí odvolacia námietka obžalovaného, že znalec – odborne zdatná osoba v danom odbore neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by spojili osobu na zázname s obžalovaným a poškodený – laik, bez uvedenia konkrétnych markantov, spája osobu na zázname s osobou obžalovaného.

Odvolací súd uvádza, že podľa uvedeného posudku skúmané znaky, ako napr. profil čela, oblúk nad okrajom očnej štrbiny, čelovo-spánkový prechod, profil chrbtu nosa, smer hrotu nosa, prechod čela v chrbát nosa, nasolabiálna ryha, profil brady, goniálna krajina, vlasová krajina – hranica, držanie tela a sklon ramien vykazujú typovú zhodu so znakmi na hlave, tvári a tele obžalovaného. Typová zhoda skúmaných znakov je spôsobilá prijať ten záver, že obžalovaného nie je možné vylúčiť. Aj napriek tomu, že súdna znalkyňa z odboru antropológia konštatovala, že samotný detail hlavy a tváre relevantnej osoby je pre individuálnu identifikáciu nedostačujúci, tento záver nevyklučuje úvahy, že obžalovaný môže byť osobou na kamerovom zázname. Poškodený po oboznámení sa s kamerovým záznamom identifikoval obžalovaného ako osobu zachytenú kamerovým záznamom.

Krajský súd v okolnostiach danej veci nemá pochybnosti o tom, že osobou zachytenou na kamerovom zázname je práve obžalovaný.

Súd je povinný hodnotiť aj znalecký posudok na základe starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne s ostatnými dôkazmi (R 40/1969). Znalecký posudok je iba jedným z dôkazných prostriedkov v trestnom konaní, pričom

vo všeobecnosti je jeho dôkazná hodnota rovnaká ako dôkazná hodnota iných dôkazných prostriedkov. Dôkaznú hodnotu znaleckého posudku nie je možné preceňovať, nakoľko súd hodnotí znalecký posudok voľne ako každý iný dôkaz a nie je ním bezpodmienečne viazaný. Nemôže síce ľubovoľne nahradiť odborný názor znalca vlastným, v danej veci laickým názorom, ale môže a je povinný preveriť znalecký posudok najmä z toho hľadiska, či znalec prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré majú význam pre podanie posudku, či sa skutkové východiská znaleckého posudku opierajú o skutočnosti náležite zistené v trestnom konaní, či naopak, o skutočnosti, ktoré sú pochybné alebo dokonca také, ktoré logicky odporujú iným výsledkom dokazovania a či riešenie znalca logicky vyplýva z týchto podkladov (R 40/1972). Pochybnosti o záveroch znaleckého posudku sa musia zakladať na konkrétnych okolnostiach, ktoré tieto pochybnosti vyvolávajú. Len vtedy je namieste postup podľa § 146 Tr. por. (Rt 56/94 II).

V predmetnej veci obhajoba, a to ani pri výraznej snahe, nepreukázala, že by poškodený vypovedal nepravdu o podstatných okolnostiach spáchania súdeného skutku. Vzhľadom na okolnosti, ktoré vyšli najavo na hlavnom pojednávaní, a vykonané dokazovanie, aj odvolací súd vyjadrenia obžalovaného (odvolacie námietky, vyjadrenia k jednotlivým dôkazom) správne posúdil ako nedostatočne spôsobilé na preukázanie jeho nevinu.

K výroku o treste

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu – rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom – potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela.

Krajský súd po preskúmaní obsahu spisu sa stotožnil so záverom okresného súdu, pokiaľ ide o druh a výmeru trestu, ktorý za súdenú trestnú činnosť uložil obžalovanému.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Trest bol ukladaný v zmysle zásad pre ukládanie trestov, prihliadajúc na generálnu a individuálnu prevenciu, proporcionálnosť a tiež personálnosť trestu. Peňažný trest vo výmere 600,- eur spolu s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 1 mesiac, pre prípad, že by výkon trestu mohol byť úmyselne zmarený, v plnej miere odzrkadľuje aj stupeň nebezpečnosti spáchaného činu pre spoločnosť, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného.

K výroku o náhrade škody

Krajský súd preskúmal aj výrok o náhrade škody a zistil, že tento zodpovedá stavu veci a zákonu. Účelom adhézneho konania je nahradiť škodu, ktorá bola spôsobená v príčinnej súvislosti s trestnou činnosťou páchatela, čo je zrejme z ustanovenia § 43 Tr. por. a nasl. Ak je dôkazmi nepochybne preukázaná aspoň časť riadne a včas uplatneného nároku na náhradu škody poškodeným, ako je to v danom prípade, súd je spravdla povinný rozhodnúť aj výrokom o náhrade škody. Vzhľadom na dikciu odseku 1 § 287 Tr. por., keďže výška škody, ktorá bola súčasťou opisu skutku uvedeného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, predstavovala sumu 2 200,- eur, bol postup súdu prvého stupňa podľa § 287 ods. 1 Tr. por. dôvodný a zákonný. Krajský súd nezistil prekážky na uloženie povinnosti na náhradu škody, ktorej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného v napadnutom rozsudku a ktorá bola v trestnom konaní bezpečne preukázaná vykonanými dôkazmi.

K námietke zaujatosti

Vo vzťahu k námietke zaujatosti obžalovaného, vznesenej voči sudcom krajského súdu (č.l. 360 spisu), krajský súd poukazuje na nasledovné skutočnosti.

Vznesenou námietkou zaujatosti sa v zásade rozumie každé podanie strany trestného konania, z ktorého priamo alebo implicitne vyplýva žiadosť (návrh) tejto strany trestného konania o vylúčenie konkrétneho subjektu z vykonávania úkonov trestného konania (resp. žiadosť, aby v predmetnej veci rozhodoval, vykonával úkony trestného konania iný subjekt), a to bez ohľadu na dôvody v tomto podaní uvádzané, t.j. bez ohľadu na dôvodnosť takejto žiadosti (návrhu) o vylúčenie.

Po vznesení námietky zaujatosti stranou konania je ďalší procesný postup rozhodujúceho orgánu závislý od dôvodov, na ktorých je námietka zaujatosti založená, ako i včasnosti jej podania, po posúdení a zvážení čoho môže a zároveň je povinný rozhodujúci orgán dospieť len k jednej z nasledujúcich dvoch alternatív, a to po prvé, že o vznesenej námietke zaujatosti z dôvodov uvedených v § 32 ods. 6 Tr. por. sa nekoná (t.j. príslušný rozhodujúci orgán sa ňou vôbec nezaobera a nevydáva o nej žiadne rozhodnutie), ktorá skutočnosť musí byť tomu, kto námietku zaujatosti vzniesol, oznámená a zároveň musí byť i procesne fixovaná – zachytená vo forme zápisnice. Len v opačnom prípade, t.j. v prípade zistenia, že sa nejedná o žiaden prípad uvedený v § 32 ods. 6 Tr. por., o vznesenej námietke zaujatosti príslušný orgán (§ 32 ods. 2, ods. 3 Tr. por.) koná, t.j. vydá uznesenie, ktorým rozhodne o (ne)vylúčení namietaného subjektu z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 32 ods. 6 Tr. por. o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4, alebo ak je dôvodom námietky len riadny procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

Z citovaného zákonného ustanovenia, účelom ktorého je zamedzovanie aktivitám zo strany strán trestného konania zapríčiňujúcich zbytočné a v mnohých prípadoch výrazné preťahy v trestnom konaní, vyplývajú nasledovné štyri prípady, kedy sa rozhodujúci orgán námietkou zaujatosti vznesenou stranou konania nezaobrá a nevydáva o nej žiadne meritórne rozhodnutie:

- 1.) ak ide o duplicitnú námietku – t.j. námietku založenú na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o námietke rozhodnuté, alebo
- 2.) ak zistí, že námietka bola vznesená oneskorene – t.j. nebola vznesená bezodkladne – bez meškania, len čo sa strana trestného konania o dôvodoch vylúčenia dozvedela (§ 31 ods. 4 Tr. por.), alebo
- 3.) ak dôvodom námietky je výlučne len riadny procesný postup súdu v konaní (medzi ktorý patrí napr. i spôsob vedenia hlavného pojednávania, (ne)akceptovanie návrhov obžalovaného na doplnenie dokazovania), alebo
- 4.) ak je námietka zaujatosti založená na iných dôvodoch ako dôvodoch vylúčenia podľa § 31 Tr. por. – t.j. ak namietajúci subjekt odôvodňuje vznesenie námietky zaujatosti inými dôvodmi, ako sú tie, ktoré zákon na vylúčenia namietaného subjektu z vykonávania úkonov trestného konania vyžaduje a predpokladá. Trestný poriadok v § 31 ods. 1 až 3 Tr. por. ako dôvody vedúce k vylúčeniu tam konkretizovaných subjektov taxatívnym spôsobom uvádza len 3 skupiny dôvodov, a to:
  - a) existenciu pomeru namietaného subjektu uvedeného v § 31 ods. 1 Tr. por. k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, k zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo k inému orgánu činnému v tomto trestnom konaní, alebo
  - b) bez ohľadu na taký pomer je dôvodom vylúčenia subjektu konkretizovaného v § 31 ods. 2 Tr. por. pôsobiaceho na súde (prvého i vyššieho stupňa) tá skutočnosť, že tento subjekt bol v prejednávanej veci činný ako niektorá z osôb uvedených v § 31 ods. 2 in fine Tr. por., alebo
  - c) bez ohľadu na pomer uvedený v 1/ je dôvodom vylúčenia subjektu konkretizovaného v § 31 ods. 3 veta prvá Tr. por. z rozhodovania na súde vyššieho stupňa (i nižšieho stupňa) skutočnosť, že tento subjekt sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa (alebo vyššieho stupňa). Z rozhodovania o dovolaní je vylúčený ten, kto sa v prejednávanej veci zúčastnil na rozhodovaní ako sudca alebo prísediaci súdu iného stupňa.

V danom prípade obžalovaný odôvodnil vznesenie námietky zaujatosti tým, že: „z opatrnosti už v tomto štádiu namietam zaujatosť senátu vo veci 1To/45/2024, vzhľadom na to, že rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.“

Krajský súd uvádza, že obhajca v rámci námietok zaujatosti vo vzťahu k sudcom Krajského súdu v Žiline neuviedol žiadny taký konkrétny dôvod, ktorý by naznačoval ich možnú zaujatosť, či už pre pomer k veci (teraz prejednávanej trestnej veci – pozn. predsedníčky senátu) alebo k osobám uvedeným v § 31 ods. 1 Tr. por., a to v zmysle výkladu zákonného ustanovenia § 31 ods. 1 Tr. por. a ustálenej súdnej praxe. Takto obhajcom koncipovaná námietka zaujatosti je založená na iných dôvodoch ako na dôvodoch podľa § 31 ods. 1 Tr. por. a o takejto námietke zaujatosti sa v zmysle § 32 ods. 6 Tr. por. nekoná. V okolnostiach danej veci je tiež nepochybné, že dôvodom námietky je len riadny procesný postup krajského súdu, resp. členov senátu 1To prejednávajúcich predmetnú trestnú vec obžalovaného v konaní a o takejto námietke zaujatosti sa nekoná podľa § 32 ods. 6 Tr. por.

Krajský súd na záver udáva, že si je vedomý toho, že obžalovaný vyjadruje svoju nespokojnosť s napadnutým rozsudkom o uznaní jeho viny, avšak na druhej strane odvolací súd dáva obžalovanému do pozornosti, že v zmysle § 327 ods. 1 Tr. por. odvolací súd v rámci odvolacieho konania je oprávnený dávať súdu prvého stupňa záväzné príkazy na ďalší procesný postup v konaní, ak oslobodzujúci rozsudok považuje za nesprávny, ktorý nemá ani dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch, resp. ak záver o nevine krajský súd považuje za nedostatočný a predčasý. V opačnom prípade by krajské súdy, ako súdy odvolacie, stratili v systéme všeobecného súdnictva opodstatnenie, ak by mali bez ďalšieho preberať názory okresných súdov ako súdov prvého stupňa v ich rozsudkoch. Odvolací súd môže súdu prvého stupňa vytknúť chyby pri hodnotení dôkazov, vrátane hodnotenia ich vierohodnosti, vrátane vyslovenia vlastného názoru na ich vierohodnosť, čo aj v zrušujúcom uznesení urobil a naznačil, že

oslobodzujúci výrok je predčasný, že vykonané dôkazy boli nelogicky vyhodnotené a zároveň naznačil, že oslobodzujúci výrok sa vymyká logickému hodnoteniu dôkazov a robí nepresvedčivými uvedené skutkové zistenia v pôvodnom oslobodzujúcom rozsudku. Konštatoval tiež, že záver okresného súdu o vine považuje za nepresvedčivý, pretože tento nevychádza z náležite zisteného skutkového stavu. Krajský súd v zrušujúcom uznesení uviedol, že úlohou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní bude vyhodnotiť všetky dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. tak, že uváži všetky okolnosti prípadu jednotlivito i v ich súhrne, bude skúmať, či výpovede obžalovaného (obžalovaný nevypovedal) a svedkov sú logické a pri hodnotení výpovedí bude vychádzať z celých výpovedí.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.